

Sygn. akt I C 551/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Glenc – Poślednik

Protokolant: Olga Szymczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2018 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa (...) **S.A. w W.**

przeciwko **A. R. (R.) i J. B.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie w części - co do kwoty 5 465,77 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt siedem groszy);
2. zasądza od pozwanych A. R. i J. B. solidarnie na rzecz powoda (...)S.A. w W. kwotę 7 633,98 zł (siedem tysięcy sześćset trzydzieści trzy złote i dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. koszty postępowania znosi wzajemnie.

SSR Barbara Glenc – Poślednik

Sygn. akt I C 551/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. pozwem z dnia 25 lutego 2016 roku wniosła o zasądzenie od J. B. i A. R. solidarnie kwoty 21.989,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwani zajmują bez tytułu prawnego lokal przy ulicy (...) w G., który uprzednio powódka wynajmowała F. R., a pozwani byli uprawnieni do zajmowania tego lokalu. W związku z nieregulowaniem należności czynszowych powódka wypowiedziała umowę najmu ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2000 roku. Pozwani w dalszym ciągu zajmowali nieruchomość. Powódka dochodzi odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego za okres od grudnia 2011 roku do października 2015 roku w kwocie 21.989,08 zł, na którą składają się kwota 18.358,97 zł tytułem należności głównej oraz kwota 3.630,11 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. Powódka wzywała pozwanych do zapłaty, jednak wezwania te okazały się bezskuteczne.

W dniu 6 kwietnia 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani, w ustawowym terminie, złożyli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości (k.45-46, k.82). Pozwani podnieśli, że roszczenie za okres od grudnia 2011 roku do stycznia 2013 roku uległo przedawnieniu

albowiem opłaty z tytułu czynszu są świadczeniem okresowym i powódka może domagać się ich zwrotu tylko za 3 lata wstecz od daty złożenia pozwu. Pozwani wskazali, że czynsz najmu za okres objęty pozwem tj. od lutego 2013 roku do października 2015 roku wyniósł w sumie 14.487,75 zł. W tym okresie zostały uiszczone opłaty przez pozwanych w wysokości 750 zł oraz przez Gminę G. kwota 9.322,83 zł. Pozwani wskazali, że wyrokiem z dnia 13 stycznia 2006 roku, sygn. I C 1296/05 został przyznany im lokal socjalny. Wyrok ten został przekazany w dniu 20 marca 2006 roku do Urzędu Miejskiego w G.. Pozwani podnieśli, iż na poczet czynszu w okresie objętym pozwem winno zostać zaliczone odszkodowanie wpłacone przez Gminę G. w styczniu 2014 roku i kwietniu 2014 roku w wysokości 9.322,83 zł. W ocenie pozwanych stroną procesu winna być Gmina G., która nie wywiązała się z nałożonego przez sąd obowiązku zapewnienia lokalu socjalnego zgodnie z wyrokiem z dnia 13 stycznia 2006 roku.

Pismem z dnia 23 maja 2017 roku powódka wskazała, że wpłata w wysokości 1.220,51 zł została zaksięgowana na poczet tytułu wykonawczego, sygn. akt I Nc 121/10 za okres od maja 2010 do listopada 2011 roku. Wpłata w kwocie 5.902,32 zł została zaliczona na poczet tytułu wykonawczego, sygn. I Nc 602/12 za okres od września 2007 roku do września 2009 roku. Natomiast wpłata z dnia 1 kwietnia 2014 roku w kwocie 2.200 zł została zaliczona na poczet tytułu wykonawczego, sygn. akt I Nc 121/10. Nadto powódka zaprzeczyła, że pozwani dokonali wpłaty w wysokości 750 zł na poczet należności dochodzonych pozwem.

Na rozprawie w dniu 24 lipca 2017 roku pozwana wskazała, że otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 678,70 zł z czego co miesiąc płaci bieżące należności na rzecz powódki, które wynoszą obecnie po 455 zł miesięcznie. Dalej, pozwani podali, że w grudniu 2015 roku dokonali wpłat na kwoty 1.000 zł, 520 zł i 600 zł tytułem spłaty zadłużenia w zakresie należności dochodzonych w tej sprawie. W 2016 roku pozwana także dokonywała wpłat na kwoty wyższe niż „czynsz”, tytułem spłaty zadłużenia dochodzonego również w tym postępowaniu. Należności wskazane przez pozwanych jako wpłacone przez Gminę G. w łącznej kwocie 9.322,83 zł, to kwoty które Gmina G. uiszczyła na rzecz strony powodowej tytułem odszkodowania za niedostarczenie pozwanyemu lokalu socjalnego. Pozwany A. R. wskazał, że od stycznia 2016 roku nie mieszka już w spornym lokalu i nie jest już w nim zameldowany. Podał, iż miał wypadek, z powodu którego obecnie jego wynagrodzenie – zasiłek rehabilitacyjny nie przekracza kwoty 1.400 zł miesięcznie, co utrudnia mu spłatę zadłużenia. Leczenie spowodowało, że pozwany musiał zaciągnąć kredyty, bo nie miał środków na leczenie i z tego powodu jest zadłużony na kwotę około 30.000 zł. Pozwana choruje na cukrzycę, a na wyżywienie po dokonaniu zostaje jej po 5 zł dziennie.

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2017 roku Sąd oddalił wniosek o dopozwanie Gminy G..

Pismem z dnia 9 października 2017 roku powódka wskazała, że należność w wysokości 5.926,92 zł dotyczy należności za poprzednie okresy dochodzonych należności i nie jest ona dochodzona pozwem w niniejszym postępowaniu. Nadto wskazała, że pozwani dokonywali wpłat w grudniu 2015 roku, jednak wpłaty te były zarachowane przez powoda na poczet najdawniej wymagalnych zobowiązań strony pozwanej. Z uwagi na wpłatę kwoty 5.465,77 zł w dniu 21 lipca 2017 roku powódka na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. cofnęła powództwo, bez zrzeczenia się roszczenia, o kwotę 5.465,77 zł, tj. o część kwoty należności głównej. Powódka podtrzymując żądania pozwu w pozostałym zakresie wniosła o: 1) zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz kwoty 16.523,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty; 2) zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.465,77 zł od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia 21 lipca 2017 roku; 3) umorzenie postępowania w pozostałym zakresie; oraz 4) zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając powódka wskazała, że w dniu 21 lipca 2017 roku tj. po wniesieniu pozwu pozwani dokonali wpłaty kwoty 5.465,77 zł, tj. uregulowali na rzecz powódki część należności głównej.

Na rozprawie w dniu pozwana J. B. oświadczyła, że wyraża zgodę na cofnięcie pozwu w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) w W. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...). Lokal ten zajmowali F. R., J. B. i A. R. na podstawie umowy najmu. Umowa najmu została skutecznie wypowiedziana pismem z dnia 31 lipca 2000 roku, ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2000 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: umowa najmu k. 22-26, pismo z dnia 31 lipca 2000 r. k. 27/

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2006 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał pozwanym opuszczenie, opróżnienie i wydanie (...) Spółce Akcyjnej w W. lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...). Jednocześnie w wyroku tym Sąd ustalił uprawnienie pozwanych do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie przedmiotowego orzeczenia odnośnie opróżnienia i opuszczenia, do czasu złożenia pozwanej przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrok przekazano do Urzędu Miasta G. w dniu 20 marca 2016 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wyrok SR w Gliwicach sygn. I C 1296/05 k. 47-47v, k. 176, pismo z dnia 28 stycznia 2009 r. k. 48, k. 177/

Pozwana nadal zajmuje spory lokal. Pozwany zajmował sporny lokal do grudnia 2015 roku.

/okoliczności bezsporne/

Należności za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu w okresie od lutego 2013 roku do października 2015 roku wyniosły:

- od lutego 2013 roku do marca 2013 roku po 335,63 zł miesięcznie;
- od kwietnia 2013 roku do czerwca 2013 roku po 334,93 zł miesięcznie;
- od lipca 2013 roku do sierpnia 2013 roku po 340,92 zł miesięcznie;
- we wrześniu 2013 roku 392,73 zł;
- od października 2013 roku do grudnia 2013 roku po 414,49 zł miesięcznie;
- od stycznia 2014 roku do sierpnia 2014 roku po 417,61 zł miesięcznie;
- od września 2014 roku do grudnia 2014 roku po 505,96 zł miesięcznie;
- od stycznia 2015 roku do lipca 2015 roku po 509,20 zł miesięcznie;
- od sierpnia 2015 roku do września 2015 roku po 522,45 zł miesięcznie,
- w październiku 2015 roku 519,64 zł.

Na poczet należności za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu w spornym okresie pozwana w okresie od kwietnia 2015 roku do września 2015 roku uiściła 600 zł, zaś w październiku 2015 roku 150 zł.

Gmina G. uiściła na rzecz powódki kwotę 7.122,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2012 roku oraz kwotę 2.200 zł na podstawie wyroku z dnia 25 listopada 2013 roku wydanego w sprawie I C 1678/12. Należność ta stanowiła odszkodowanie za niedostarczenie pozwanym lokalu socjalnego i obejmowała okres od dnia 12 listopada 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku.

W dniu 21 lipca 2017 roku, w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 czerwca 2017 roku, sygn. I C 1071/16, Gmina G. wpłaciła na rzecz powódki kwotę 5.465,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lutego 2016

roku. Należność ta stanowiła odszkodowanie za niedostarczenie pozwanym lokalu socjalnego i obejmowała okres od dnia 1 maja 2013 roku do 30 listopada 2015 roku.

W 2016 roku pozwana, regulując miesięczną należność na rzecz powódki za bezumowne korzystanie z lokalu, która wynosiła kwotę po 455 zł miesięcznie, tytułem spłaty zadłużenia objętego niniejszym powództwem, dokonywała wpłat na kwoty wyższe niż te należności. Pozwana dokonała następujących nadpłat: w dniu 8 stycznia 2016 roku wpłaciła na rzecz powódki o 65 zł więcej (520 zł), w dniu 11 lutego 2016 roku o 145 zł więcej (600 zł), w dniu 10 marca 2016 roku o 65 zł więcej (520 zł), w dniu 11 kwietnia 2016 roku o 145 zł więcej (600 zł), w dniu 11 lipca 2016 roku o 218 zł więcej (673 zł). Łącznie na poczet zaległości objętych pozwem wpłaciła 638 zł.

/częściowo bezsporne - wykaz sald k. 28-29, potwierdzenia wpłat k. 52, k. 147, niekwestionowane twierdzenia pozwanej – k. 111, potwierdzenia wpłat k. 139, a nadto dowód: pismo z dnia 6 października 2017 r. k. 123, wyrok wraz z uzasadnieniem w aktach sprawy I C 1071/16, wyrok wraz z uzasadnieniem i postanowienie z dnia 14 grudnia 2013 roku w aktach sprawy I C 1678/12/

Pozwana J. B. jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna - pobiera świadczenie w wysokości 678,70 zł miesięcznie. Pozwana korzysta z pomocy Ośrodka Pomocy (...) w G.. Pozwana choruje na cukrzycę, na wyżywienie, po dokonaniu opłat, pozostaje jej 5 zł dziennie. Posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności.

Pozwany A. R. miał wypadek, z powodu którego otrzymuje zasiłek rehabilitacyjny, który nie przekracza kwoty 1.400 zł miesięcznie. Pozwany, wobec konieczności poniesienia kosztów leczenia, jest zadłużony na kwotę około 30.000 zł.

/bezsportne – niekwestionowane twierdzenia pozwanych – k. 111, decyzja z dnia 25 stycznia 2017 r. k. 183, orzeczenie z dnia 26 marca 2015 r. k. 191, zaświadczenie z dnia 7 października 2014 r. k. 192, karta informacyjna k. 193-194, orzeczenie k. 195/

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami w części bezsporny (art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c.). W pozostałym zakresie Sąd ustalenia poczynił w oparciu o wyszczególnione powyżej dowody z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że wobec skuteczne cofnięcia przez powódkę pozwu w części - o kwotę 5.465,77 zł i niedopatrzenia się przez Sąd żadnej z przesłanek z art. 203 § 4 k.p.c., przemawiających za uznaniem takiej czynności za niedopuszczalną, postępowanie co do kwoty 5.465,77 zł należało umorzyć, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku, na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. Z art. 355 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie powództwo zostało uznane za zasadne jedynie w części.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwani zajmowali lokal mieszkalny stanowiący własność powódki, a Sąd orzekł eksmisję pozwanych przyznając im prawo do lokalu socjalnego. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia części roszczenia i częściowej zapłaty, nie kwestionując natomiast wysokości naliczeń powódki z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie w nieprzedawnionym okresie.

Złożony zarzut przedawnienia części roszczenia okazał się być zasadny. Wskazać bowiem należy, iż odszkodowanie przewidziane w art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów jest roszczeniem okresowym. Przepis ten wyraźnie bowiem wskazuje na obowiązek uiszczania należności za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego co miesiąc. Co się z tym wiąże, zgodnie z brzmieniem art. 118 k.c., roszczenie to przedawnia się z upływem lat trzech. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 25 lutym 2016 roku. Do tego czasu przedawnieniu uległy już więc należności powódki od grudnia 2011 roku do stycznia 2013 roku (ostatnia stała się wymagalna w dniu 31 stycznia 2013 roku). Dopiero należność za luty 2013 roku, płatna do dnia 28 lutego 2013 roku, nie uległa przedawnieniu. Przedawnienie roszczenia głównego za okres od grudnia 2011 roku do stycznia 2013 roku pociąga za sobą przedawnienie również w zakresie odsetek od tych należności, gdyż roszczenie o odsetki przedawnia się

najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04).

Z uwagi na powyższe, uznając że pozwani zajmowali sporny lokal w spornym okresie i uwzględniając zarzut przedawnienia części roszczeń, przedmiotem dalszego rozpoznania jest należność główna w łącznej kwocie 14.487,75 zł stanowiąca sumę opłat za bezumowne korzystanie z lokalu za okres od 1 lutego 2013 roku do 31 października 2015 roku [335,63 zł x 2 + 334,93 zł x 3 + 340,92 zł x 2 + 392,73 zł + 414,49 zł x 3 + 417,61 zł x 8 + 505,96 zł x 4 + 509,20 zł x 7 + 522,45 zł x 2 + 519,88 zł = 14 487,75 zł]. Od kwoty tej odjąć należało kwotę 5.465,77 zł, co do której powództwo cofnięto, w związku z zapłatą przez Gminę G. odszkodowania za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu, obejmującego nieprzedawniony okres żądany pozwem w tej sprawie (odpowiedzialność pozwanych i Gminy G. jest odpowiedzialnością in solidum). Wobec zapłaty przez pozwanych kwoty 750 zł, co powódka sama przyznała w złożonym wraz z pozwem wykazem sald, również ta kwota winna być rozliczona, obniżając należne powódce odszkodowanie za sporny okres. Odszkodowanie to winno być obniżone również o nadpłaty dokonane przez pozwaną w 2016 roku, w łącznej kwocie 638 zł. Powódka nie zakwestionowała bowiem okoliczności dokonania tych nadpłat oraz sposobu ich zaliczenia zaproponowanemu przez pozwaną. Nie ma natomiast podstaw do uznania, że pozostałe wpłaty Gminy G. również winny być zaliczone na spłatę przedmiotowej należności z tytułu bezumownego korzystania przez pozwanych z lokalu. Wpłaty te stanowiły bowiem odszkodowanie za niedostarczenie pozwanym lokalu socjalnego za inny okres, niż żądany pozwem i stąd zapłata Gminy G. w tym zakresie nie zwalnia pozwanych z zapłaty odszkodowania za sporny okres.

Reasumując, Sąd uznał, że powódce przysługuje obecnie roszczenie o zapłatę kwoty 7.633,98 zł (14.487,75 zł – 5.465,77 zł – 750 zł – 638 zł) tytułem odszkodowania za korzystanie przez pozwanych ze spornego lokalu bez tytułu prawnego w okresie od 1 lutego 2013 roku do 31 października 2015 roku i taką też kwotę zasądził, na podstawie art. 18 ust. 1 - 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego.

Powódka obok roszczenia z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie, żądaniem pozwu objęła również roszczenie o skapitalizowane odsetki. Nie sposób jednak w żaden sposób ustalić od jakich kwot i dat odsetki te zostały naliczone, w tym samym czy naliczono je prawidłowo. Sąd nie mógł nawet samodzielnie policzyć tychże odsetek, gdyż w ten sposób mógłby orzec ponad żądanie pozwu, jeśli odsetki te powódka naliczyłaby od późniejszych dat i mniejszych kwot, niż przyjąłby Sąd. Ponadto nie wiadomo, która część roszczenia odsetkowego naliczona została od należności przedawnionych, a tym samym również jest przedawniona, o czym mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Sąd w tym zakresie, co do skapitalizowanych odsetek, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O dalszych odsetkach od należności głównej – z tytułu opłat za bezumowne korzystanie z lokalu – orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. od dnia 25 lutego 2016 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem pozwu. Skoro bowiem roszczenie o zapłatę odszkodowania za bezumowne korzystanie staje się wymagalne w ostatnim dniu każdego miesiąca, za który odszkodowanie to przysługuje właścicielowi lokalu, należało uznać, że wszystkie uznane za zasadne kwoty stały się z pewnością wymagalne przed dniem wniesienia pozwu.

Sąd oddalił powództwo w zakresie odsetek od kwoty 5.465,77 zł od dnia 25 lutego 2016 roku do dnia zapłaty – 21 lipca 2017 roku. Jak bowiem wynika z treści pisma Gminy G., należność ta została zapłacona powódce wraz z odsetkami od dnia 9 lutego 2016 roku. Tym samym powódka żąda tych odsetek dwukrotnie, a skoro odpowiedzialność Gminy G. i pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum, należy uznać, że zapłata przez Gminę G. odsetek ustawowych za opóźnienie, zwalnia pozwanych od tejże zapłaty. Uzyskując odsetki za opóźnienie od tej samej kwoty za ten sam okres i od Gminy G. i od pozwanych stanowiłoby bezpodstawne i niczym nieuzasadnione wzbogacenie się powódki.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 100 zd. 1 k.p.c., mając na uwadze, że powódka przegrała proces w około 65 %, a pozwani w około 35 %. Skoro wyłącznie powódka poniosła koszty sądowe w tej sprawie oraz koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, to co do zasady, pozwani mogli być obciążeni około 35 % sumy tych kwot. Sąd uznał jednak, że zastosowanie w tej sprawie znajduje art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę bardzo złą sytuację finansową pozwanych i ich stan zdrowia oraz zadłużenie pozwanego, wynikające z konieczności

podjęcia leczenia. Sąd uznał więc, że obciążenie pozwanych nawet częścią kosztów postępowania, sprzeciwiałoby się zasadzie słuszności i stąd w punkcie 4 sentencji wyroku koszty postępowania zostały zniesione wzajemnie.

Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd nie podzielił twierdzeń powódki, iż pozwani winni zwrócić powódce również koszty związane z tą częścią roszczenia powódki, co do której powództwo cofnięto. W razie cofnięcia powództwa zasadą jest bowiem, zgodnie z art. 203 § 3 k.p.c., że koszty postępowania w zakresie powództwa cofniętego ponosi powód. Od zasady tej judykatura przewiduje tylko jedno odstępstwo. Dochodzi do niego wtedy, gdy przyczyną cofnięcia powództwa jest zaspokojenie roszczenia przez pozwanego w toku procesu. Taka natomiast sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Powództwo cofnięto bowiem w związku z zapłatą kwoty 5.465,77 zł nie przez pozwanych, lecz przez Gminę G., na innej podstawie prawnej. Kwota ta stanowiła bowiem odszkodowanie za niedostarczenie pozwanym lokalu socjalnego, a powódka żąda od pozwanych zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z tego lokalu. Choć więc zapłata dotyczy tego samego okresu, a odpowiedzialność Gminy G. i pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum, nie sposób uznać, że zapłata ta jest równoznaczna z zaspokojeniem przez pozwanych roszczenia w toku procesu. Na zapłatę tę pozwani nie mieli przy tym żadnego wpływu. Tym samym nie ma podstaw, by obciążać pozwanych w tym zakresie kosztami postępowania.

SSR Barbara Glenc – Pośrednik